

знава, че тъ имат нужда отъ напътствено слово, отъ духовна свѣтлина и решава да се отаде всецѣло въ служене на своя ближенъ. Кой путь да му посочи? И Толстой посочва като единствено спасителенъ путь — путь на Христа, путь на любовта и доброто. Презъ последните 30 години отъ живота си Толстой непрекъснато и неуморно зовѣше човѣчеството да се повърне напълно къмъ Евангелието, да се ржководи единствено отъ учението на Христа. Той иска да раздуха божествения огънъ въ душата на човѣка, да направи отъ всички хора — дето и да живѣятъ, каквото и положение да иматъ — братя. „Човѣкъ трѣбва да живѣе споредъ волята на Бога, а Богъ е обичъ. „Богъ иска да обичаме всички, дори и враговете си“. „Помагай на своя ближенъ,

живѣй за другитѣ, отплащай на злодо съ добро, направи живота си простъ, безъ излишество“ — ето накъсъ неговата проповѣдь.

Така учеше Толстой. И затова днесъ цѣлъ свѣтъ празнува стогодишнината отъ неговото рождение. Изключителна личностъ, дълбокъ и смѣлъ мислитель, гениаленъ художникъ, той принадлежи на цѣлото човѣчество и е единъ отъ онния духове, които се раждатъ презъ вѣкове веднъждъ. Като ония пророци, за които ни разказва библията, той дойде да ни напомни волята на Бога. Неговото жизнено дѣло гори предъ насъ като огненъ стълбъ, за да освѣти путь ни къмъ другитѣ — путь на сърдце къмъ сърдце, путь на обичъ и добро. Защото първото нѣщо е — да се обичаме, а всичко останало ще дойде само.

Свѣща.

Разказъ отъ Левъ Н. Толстой.

Слушали сте, че бѣ казано: „око за око, зѣбъ за зѣбъ“. Азъ пъкъ ви казвамъ: да се противите на злото.

Мат. V. 38, 39.

Това нѣщо се случи у едни господари. Имаше всѣкакви господари. Имаше такивъ, които помнѣха смъртния часъ и Бога и жалѣха хората, а имаше и кучета; но, за мъртвите лоша дума не се казва. Но нѣмаше по-лоши началници отъ крепостниците — отъ онѣзи, станали отъ пѣдвар-

на царь! И най-зле се живѣеше отъ тѣхъ.

Настани се такъвъ управитель въ господарското имение. Селянитѣ работѣха ангария. Имаше много земя и земята бѣше добра: и вода, и лилавади, и гори, би стигнало за всѣкого — и за господаря, и за селя-